

Άρειος Πάγος, Απόφαση 946 / 2025

Αριθμός 946/2025

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ε' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Παρασκευή Τσούμαρη Προεδρεύουσα Αρεοπαγίτη (σύμφωνα με την υπ' αριθ. 171/2025 πράξη της Προέδρου του Αρείου Πάγου), Σταυρούλα Κουσουλού, Αγαθή Δερέ-Εισηγήτρια, Παναγιώτα Γκουδή-Νινέ και Μερόπη Τζουγκάρακη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 16 Μαΐου 2025, με την παρουσία της Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου Παγώνας Ζάκκα (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας) και του Γραμματέως Γ. Β., για να δικάσει την αίτηση της αναιρεσείουσας - κατηγορουμένης Θ. Κ. του Θ., κατοίκου ..., η οποία παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Αλέξανδρο Λάμαρη, για αναίρεση της απόφασης ΓΤ2618/2024 του Γ' Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών. Με υποστηρίζοντα την κατηγορία τον: Κ. Μ. του Μ., κάτοικο ..., ο οποίος δεν εμφανίστηκε.

Το Γ' Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και η αναιρεσείουσα - κατηγορούμενη ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 27.3.2025 αίτησή της αναιρέσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό ...

Αφού άκουσε Την Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως και τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αναιρεσείουσας που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Η κρινόμενη, από 27-03-2025, αίτηση της κατηγορούμενης Θ. Κ. του Θ. και της Π., που γεννήθηκε το έτος 1982, κατοίκου ... (οδός ...), για αναίρεση της με αριθμ. ΓΤ 2618/2024 απόφασης του Γ' Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, με την οποία καταδικάστηκε για την αξιόποινη πράξη της παραβίασης δικαστικής απόφασης κατ' εξακολούθηση, σε ποινή φυλάκισης οκτώ (8) μηνών, η οποία ανεστάλη για τρία έτη, ασκήθηκε νομότυπα, με δήλωσή της, που επιδόθηκε, στις 28-03-2025 (αριθμ. γενικού πρωτ. 2359/28-03-2025) στον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, και εμπρόθεσμα, εντός της προβλεπόμενης εικοσαήμερης προθεσμίας από την καταχώρηση, στις 10-03-2025, της προσβαλλόμενης απόφασης στο ειδικό βιβλίο (άρθρο 473 παρ. 2 και 3, 474 παρ. 2Α 168 παρ. 1 του ΚΠοινΔ) και περιέχει σαφείς

και ορισμένους λόγους αναίρεσης, συνιστάμενοι σε απόλυτη ακυρότητα που επισυνέβη στο ακροατήριο (άρθρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Α ΚΠοινΔ σε συνδ. με άρθρ. 171 παρ. 1δ ΚΠοινΔ), στην έλλειψη από την απόφαση ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας (άρθρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Δ ΚΠοινΔ) και σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης (άρθρ. 510 παρ. 1 Ε ΚΠοινΔ). Επομένως, είναι παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί για το βάσιμο των λόγων αυτής. Σημειώνεται ότι κατά την συζήτηση της κρινόμενης υπόθεσης ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου δεν εμφανίσθηκε ο Κ. Μ. του Μ., κάτοικος ... (οδός ...) παρασταθείς, για την υποστήριξη της ως κατηγορίας, στο δικαστήριο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, παρότι κλητεύθηκε νομίμως και εμπροθέσμως, με θυροκόληση, όπως προκύπτει από το από ...-2025 αποδεικτικό επίδοσης του επιμελητή της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου Λ. Χ., καθώς και ο διορισθείς από τον υποστηρίζοντα την κατηγορία αντίκλητος Δημήτριος Μπόλης, δικηγόρος Αθηνών, κάτοικος Αθηνών (οδός ...), όπως προκύπτει από το από 16-04-2025 αποδεικτικό επίδοσης του ιδίου ως άνω επιμελητή της Εισαγγελίας Αρείου Πάγου, για την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, και, επομένως, η συζήτηση πρέπει να προχωρήσει σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι (άρθρο 512, 515 παρ. 2, 155 παρ.3 και 156 παρ. 4 ΚΠοινΔ).

II. [1] Κατά το άρθρο 128 παρ. 1 του ΚΠοινΔ τα συναφή εγκλήματα ανακρίνονται και εκδικάζονται από το ίδιο Δικαστήριο, αν η συνεκδίκαση δεν προκαλεί βλάβη.... Κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, όταν τα συναφή εγκλήματα δικάστηκαν χωριστά στον πρώτο βαθμό και ασκήθηκαν εφέσεις, το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει για όλα με μια μόνο απόφαση, δηλαδή, η συνεκδίκαση των συναφών εγκλημάτων μπορεί να γίνει στην κατ' έφεση δίκη, υπό την προϋπόθεση ότι και σ' αυτήν την περίπτωση δεν προκαλείται βλάβη. Το ενδεχόμενο της πρόκλησης βλάβης ανήκει, στην ανέλεγκτη κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας, η απόφαση του οποίου να συνεκδικάσει ή όχι τα συναφή εγκλήματα, είτε στον πρώτο, είτε στο δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας, δεν συνεπάγεται ακυρότητα. Αν όμως υποβληθεί από τους διαδίκους ή τον Εισαγγελέα σαφές και συγκεκριμένο αίτημα συνεκδίκασης συναφών εγκλημάτων, το Δικαστήριο οφείλει να αποφανθεί σχετικώς με αιτιολογημένη, κατά τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ, απόφασή του. Συναφή δε κατά το άρθρο 129 περ. α του ίδιου Κώδικα, θεωρούνται και όσα γίνονται από το ίδιο πρόσωπο είτε συγχρόνως είτε σε διαφορετικούς τόπους και χρόνους. Η μη τήρηση δε των παραπάνω διατάξεων δεν τάσσεται επί ποινή ακυρότητας, ούτε περιλαμβάνεται στις διατάξεις εκείνες που θεμελιώνουν υπέρβαση εξουσίας, απλώς ελέγχεται η αιτιολογία της παρεμπόπτουσας για συνεκδίκαση απόφασης αν είναι ειδική και εμπειριστατωμένη (ΑΠ 1022/2018, ΑΠ 1201/2018, ΑΠ 836/2004). [2] Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 352 και 353 του ΚΠοινΔ παρέχεται και στον κατηγορούμενο το δικαίωμα να ζητήσει αναβολή της δίκης για κρείσσονες αποδείξεις, πλην όμως εναπόκειται στην κυριαρχική κρίση του

δικαστηρίου να διατάξει την αναβολή αυτή, αν κρίνει ότι οι αποδείξεις αυτές είναι αναγκαίες για να μορφώσει την κατά το άρθρο 177 του ίδιου κώδικα δικανική του πεποίθηση. Η αποδοχή ή απόρριψη του αιτήματος αυτού εναπόκειται στην ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας. Όταν όμως υποβληθεί από τον κατηγορούμενο τέτοιο αίτημα και υπό την προϋπόθεση ότι αυτό είναι σαφές και ορισμένο, το δικαστήριο οφείλει όχι μόνο να απαντήσει σ' αυτό, αλλά, σύμφωνα με τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ, να διαλάβει ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία στη σχετική απόφασή του. Έτσι, η παρεμπόπτουσα απόφαση, που απορρίπτει το αίτημα του κατηγορουμένου περί αναβολής της δίκης για κρείσσονες αποδείξεις, για να έχει ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία πρέπει να αναφέρει στο αιτιολογικό της τα αποδεικτικά μέσα που εκτιμήθηκαν, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν, καθώς και τις σκέψεις, βάσει των οποίων το δικαστήριο κατέληξε στην απορριπτική του ανωτέρω αιτήματος κρίση του, υπό την προϋπόθεση ότι το εν λόγω αίτημα υποβλήθηκε παραδεκτώς και είναι ορισμένο, διαφορετικά δεν υποχρεούται να απαντήσει και μάλιστα αιτιολογημένα για την απορριπτική του κρίση, δεν απαιτείται δε πανηγυρική απόρριψη, αλλά μπορεί να συναχθεί αυτή εξ όλων των δεκτών γενομένων περιστατικών ως αποδειχθέντων. Επιπλέον, η απόρριψη χωρίς ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία παραδεκτού αιτήματος αναβολής της δίκης, επειδή συνάπτεται άμεσα με την ανάγκη νόμιμης απόδειξης της ενοχής του κατηγορουμένου, προσβάλλει το δικαίωμα για δίκαιη δίκη, κατά τα άρθρα 6 παρ. 1, 2 και 3 περ. δ' της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), που κυρώθηκε αρχικά με το Ν. 2329/1953 και εκ νέου με το Ν.Δ. 53/1974, που αποτελεί εγχώριο δίκαιο και, κατά το άρθρο 28 του Συντάγματος, έχει αυξημένη ισχύ έναντι των κοινών νόμων, και επιφέρει, σε συνδυασμό με το άρθρο 171 παρ. 1 περ. δ' του ΚΠοινΔ, απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας στο ακροατήριο, στοιχειοθετεί δε τον λόγο αναίρεσης από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α' του ίδιου κώδικα, καθώς και της αρνητικής υπέρβασης εξουσίας, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Θ' του ίδιου κώδικα, σε περίπτωση καταδίκης του κατηγορουμένου, εφόσον το δικαστήριο, απορρίπτοντας το παραδεκτώς υποβληθέν αίτημα για αναβολή της δίκης αναιτιολόγητα ή χωρίς απάντησή του, προχωρεί στην εκδίκαση της υπόθεσης και τον καταδικάζει (ΑΠ 1104/2024, ΑΠ 1035/2024, ΑΠ 10/2023).

Στην προκείμενη περίπτωση, από την παραδεκτή επισκόπηση των πρακτικών της προσβαλλόμενης απόφασης, τα οποία παρέχουν πλήρη απόδειξη για όσα αναγράφονται σ' αυτά, εφόσον δεν προσβλήθηκαν ως πλαστά (άρθρ. 141 παρ. 2 ΚΠοινΔ) ούτε διορθώθηκαν κατ' άρθρο 145 παρ. 3 ΚΠοινΔ (ΑΠ 915/2024, ΑΠ 1001/2023), προκύπτει ότι, κατά τη συνεδρίαση (05-11-2024) ενώπιον του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου, μετά τη νομιμοποίηση του υποστηρίζοντος την κατηγορία και πριν την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας, ο συνήγορος της αναιρεσείουσας - κατηγορουμένης υπέβαλε αίτημα αναβολής της δίκης, κατ' άρθρο 352 ΚΠοινΔ, για νέες αποδείξεις, και αναφέρεται, αυτολεξεί, στα ανωτέρω πρακτικά

ως εξής: "Στο σημείο αυτό, ο πληρεξούσιος δικηγόρος της εκκαλούσας - κατηγορουμένης προέβαλε αίτημα αναβολής της εκδίκασης της υπόθεσης, κατ' άρθρο 352 ΚΠΔ", και μετά την απορριπτική πρόταση του Εισαγγελέως και αφού δόθηκε ο λόγος από την Πρόεδρο στον συνήγορο υπεράσπισης του υποστηρίζοντος την κατηγορία, το Δικαστήριο επιφυλάχθηκε να αποφανθεί για το παραπάνω αίτημα αναβολής, κατ' άρθρο 352 ΚΠοινΔ και διέταξε την πρόοδο της δίκης. Στη συνέχεια, ο πληρεξούσιος δικηγόρος της εκκαλούσας - κατηγορουμένης, υπέβαλε αίτημα αναβολής προκειμένου να συνεκδικαστεί με άλλη υπόθεση, κατ' άρθρ. 128 - 129 ΚΠοινΔ, λόγω συναφείας, και αναφέρεται, αυτολεξεί, στα πρακτικά ως εξής : "Στο σημείο αυτό, προσήλθε εκ νέου ο πληρεξούσιος δικηγόρος της εκκαλούσας - κατηγορουμένης, ο οποίος αφού ζήτησε και έλαβε εκ νέου το λόγο υπέβαλε αίτημα συνεκδίκασης, κατ' άρθρο 128 - 129 ΚΠΔ, λόγω συνάφειας" και μετά την απορριπτική πρόταση του Εισαγγελέως της έδρας, και αφού δόθηκε ο λόγος από την Πρόεδρο στον παριστάμενο προς υποστήριξη της κατηγορίας και στον πληρεξούσιο συνήγορο της εκκαλούσας - κατηγορούμενης και ήδη αναιρεσείδουσας, το Δικαστήριο επιφυλάχθηκε να αποφανθεί για το παραπάνω αίτημα αναβολής για συνεκδίκαση, κατ' άρθρ. 128 - 129 ΚΠοινΔ και διέταξε την πρόοδο της δίκης. Τα παραπάνω αιτήματα αναβολής και συνεκδίκασης ήταν παντελώς αόριστα, διότι δεν εκτίθενται συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που να θεμελιώνουν αυτά. Επομένως, το δικαστήριο ουσίας δεν είχε υποχρέωση να απαντήσει επί των ως άνω αιτημάτων, και πολύ περισσότερο να αιτιολογήσει την απόρριψη αυτών, παρά τις αβάσιμες αντίθετες αιτιάσεις της αναιρεσείδουσας, χωρίς από την μη απάντηση να παραβιάζεται η διάταξη του άρθρου 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, άρθρου 14 παρ. 2 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και 48 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ε.Ε., και εκ τούτου, να προκαλείται απόλυτη ακυρότητα κατά τη διαδικασία που συνέβη στο ακροατήριο κατ' άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α σε συνδυασμό με το άρθρο 171 παρ. 1δ ΚΠοινΔ, να μη στοιχειοθετείται επίσης λόγος αναίρεσης για έλλειψη ακρόασης (άρθρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Β ΚΠοινΔ), ούτε τέλος για έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας και υπέρβασης εξουσίας (άρθρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Δ', Θ').

Συνεπώς, ο πρώτος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο η αναιρεσείδουσα πλήττει την προσβαλλόμενη απόφαση, για τις παραπάνω πλημμέλειες είναι αβάσιμος.

III. [1] Κατά τη διάταξη του άρθρου 232 Α παρ. 1 του προϊσχύσαντος μέχρι τις 30-6-2019 Ποινικού Κώδικα, με βάση την οποία διώχθηκε η κατηγορούμενη, "Όποιος με πρόθεση δεν συμμορφώθηκε σε προσωρινή διαταγή δικαστή ή δικαστηρίου ή σε διάταξη δικαστικής αποφάσεως, με την οποία υποχρεώθηκε σε παράλειψη ή σε ανοχή ή σε πράξη που δεν μπορεί να γίνει από τρίτο πρόσωπο και η επιχείρησή της εξαρτάται αποκλειστικά από τη βούλησή του, ή σε διάταξη εισαγγελέα σχετική με την προσωρινή ρύθμιση της νομής μεταξύ

ιδιώτη και Δημοσίου ή Ο.Τ.Α. ή άλλου Ν.Π.Δ.Δ., τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι (6) μηνών, αν η πράξη δεν τιμωρείται βαρύτερα με άλλη διάταξη". Η εν λόγω διάταξη, μετά την ισχύ του νέου Ποινικού Κώδικα από 1-7-2019, μεταφέρθηκε εν μέρει από το κεφάλαιο των εγκλημάτων σχετικά με την απονομή της δικαιοσύνης, στο κεφάλαιο των εγκλημάτων σχετικά με τις προσβολές κατά της πολιτειακής εξουσίας και συγκεκριμένα, αριθμήθηκε ως άρθρο 169Α του νέου Ποινικού Κώδικα, με τίτλο "Παραβίαση δικαστικών αποφάσεων". Σύμφωνα δε με την παράγραφο 1 του νέου αυτού άρθρου, "Όποιος δεν συμμορφώθηκε σε προσωρινή διαταγή ή διάταξη δικαστικής ή εισαγγελικής απόφασης σχετική με τη ρύθμιση της νομής ή της κατοχής, την άσκηση της γονικής μέριμνας, την επικοινωνία με το τέκνο και τη ρύθμιση της χρήσης της οικογενειακής στέγης και της κατανομής των κινητών μεταξύ συζύγων, τιμωρείται με φυλάκιση έως ένα έτος ή χρηματική ποινή". Ακολούθως, μετά την τροποποίησή της με το άρθρο 3 του Ν. 4637/18-11-2019 τιμωρείται "με φυλάκιση έως τρία έτη ή χρηματική ποινή". Ήδη δε, η ως άνω διάταξη, μετά την τροποποίησή της με το άρθρο 34 του Ν. 4855/12-11-2021, διαμορφώνεται ως εξής: 'Άρθρο 169 Α με τίτλο "Παραβίαση δικαστικών αποφάσεων και συμφωνιών που επικυρώθηκαν από συμβολαιογράφο", "1. Όποιος δεν συμμορφώθηκε σε προσωρινή διαταγή ή διάταξη δικαστικής απόφασης πολιτικού δικαστηρίου ή σε εισαγγελική διάταξη, που αφορούν τη ρύθμιση της νομής ή της κατοχής, την άσκηση της γονικής μέριμνας, την επικοινωνία με το τέκνο και τη ρύθμιση της χρήσης της οικογενειακής στέγης και της κατανομής των κινητών μεταξύ συζύγων ή την απαγόρευση προσέγγισης και επικοινωνίας μεταξύ προσώπων, τιμωρείται με φυλάκιση έως τρία έτη ή χρηματική ποινή...". Από την αντιπαραβολή της παλαιάς και νέας διάταξης του ανωτέρω άρθρου, σαφώς προκύπτει, ότι η τελευταία είναι ευμενέστερη για τον κατηγορούμενο, αφού απαλείφθηκε από αυτήν η περίπτωση της εκ προθέσεως μη συμμόρφωσης σε προσωρινή διαταγή δικαστή ή δικαστηρίου ή σε διάταξη δικαστικής απόφασης, με την οποία υποχρεώθηκε (ο κατηγορούμενος) σε παράλειψη ή σε ανοχή ή σε πράξη που δεν μπορεί να γίνει από τρίτο πρόσωπο και η επιχείρηση της εξαρτάται αποκλειστικά από τη βούλησή του, η οποία (πράξη) δεν είναι πλέον αξιόποινη, ενόψει του ότι ήδη τιμωρείται μόνο όποιος δεν συμμορφώνεται σε προσωρινή διαταγή ή διάταξη δικαστικής ή εισαγγελικής απόφασης σχετικής με τη ρύθμιση της νομής ή της κατοχής, την άσκηση της γονικής μέριμνας, την επικοινωνία με το τέκνο και τη ρύθμιση της χρήσης της οικογενειακής στέγης και της κατανομής των κινητών μεταξύ συζύγων (ΑΠ 728/2024, ΑΠ 27/2023, ΑΠ 1078/2022), και η ισχύουσα από 01-07-2019 μέχρι 18-11-2019 διάταξη είναι ευμενέστερη ως προς την ποινή (ΑΠ 834/2024). Από την ανωτέρω, εν προκειμένω εφαρμοσθείσα, κατ' άρθρο 2 ΠΚ, ως επιεικέστερη εκείνης του άρθρου 232Α παρ. 1 του προϊσχύσαντος ΠΚ, διάταξη του άρθρου 169Α παρ.1 ΠΚ προκύπτει, ότι για την πλήρωση της ποινικής υπόστασης του προβλεπόμενου από αυτήν εγκλήματος απαιτείται, αντικειμενικά μεν, μεταξύ άλλων, η μη συμμόρφωση του δράστη σε διάταξη δικαστικής απόφασης, με την οποία αυτός υποχρεώθηκε σε πράξη και υποκειμενικά δόλος, που συνίσταται στη γνώση και

στη θέληση παραβίασης της διάταξης της απόφασης. Ειδικότερα, η δικαστική απόφαση, που ρυθμίζει το δικαίωμα επικοινωνίας του γονέως με το ανήλικο τέκνο, είναι μεν διαπλαστική και όχι καταψηφιστική, πλην όμως, για την πλήρωση της αντικειμενικής και της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος τούτου δεν απαιτείται η παραβιαζόμενη αυτή απόφαση να διαλαμβάνει εξαναγκαστικά μέτρα (άρθρα 946, 947 ΚΠολΔ) ή να έχει επισπευσθεί αναγκαστική εκτέλεση της κατά τον ΚΠολΔ, ούτε απαιτείται τυπική επίδοση της απόφασης, αλλά αρκεί ο υπόχρεος προς συμμόρφωση να έλαβε με οποιονδήποτε τρόπο γνώση αυτής (ΑΠ 881/2024, ΑΠ 728/2024, ΑΠ 27/2023). [2] Από το άρθρο 98 του ΠΚ προκύπτει ότι κατ' εξακολούθηση έγκλημα είναι εκείνο, το οποίο τελείται από το ίδιο πρόσωπο και απαρτίζεται από περισσότερες αυτοτελείς ομοειδείς μερικότερες πράξεις, διακρινόμενες χρονικά μεταξύ τους, που προσβάλλουν το ίδιο έννομο αγαθό και καθεμία περιέχει πλήρη τα στοιχεία ενός και του αυτού εγκλήματος, συνδέονται δε μεταξύ τους με την ταυτότητα της προς εκτέλεση απόφασης (ενότητα δόλου) (ΑΠ 516/2024, ΑΠ 853/2024). [3] Η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη, από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ, ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναίρεσης από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠοινΔ, όταν αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα προκύψαντα από την αποδεικτική διαδικασία πραγματικά περιστατικά, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του σκεπτικού με το διατακτικό της απόφασης, τα οποία αποτελούν ενιαίο σύνολο, δεν υπάρχει δε έλλειψη αιτιολογίας και στην περίπτωση που αυτή εξαντλείται σε επανάληψη του διατακτικού της απόφασης, το οποίο, όμως, εκτός από τα τυπικά στοιχεία του κατηγορητηρίου, περιέχει και πραγματικά περιστατικά, τόσο αναλυτικά και με τόση πληρότητα, ώστε να καθίσταται περιττή η διαφοροποίηση της διατύπωσης του σκεπτικού της (ΑΠ 974/2023, ΑΠ 128/2022).

Σε σχέση με τα αποδεικτικά μέσα, που λήφθηκαν υπόψη από το δικαστήριο προκειμένου να μορφώσει την καταδικαστική του κρίση, όπως επιβάλλουν οι διατάξεις των άρθρων 177 παρ. 1 και 178 του ΚΠοινΔ, για την πληρότητα της αιτιολογίας αρκεί ο κατ' είδος προσδιορισμός τους (μάρτυρες, έγγραφα κλπ) χωρίς να απαιτείται ειδικότερη αναφορά ή αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι προέκυψε από το καθένα χωριστά, πρέπει, όμως, να προκύπτει ότι το δικαστήριο τα έλαβε υπόψη και τα συνεκτίμησε όλα και όχι μόνο μερικά, ούτε είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους ή να προσδιορίζεται ποιο βάρυνε περισσότερο για το σχηματισμό της δικανικής κρίσης. Αναφορικά με το δόλο δεν είναι, κατ' αρχήν, αναγκαίο να αιτιολογείται ιδιαιτέρως, διότι ενυπάρχει στη θέληση παραγωγής των

πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και εξυπακούεται ότι υπάρχει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από την πραγμάτωση των περιστατικών αυτών, εκτός αν ο νόμος αξιώνει πρόσθετα στοιχεία για το αξιόποινο, όπως η γνώση ορισμένου περιστατικού ή σκοπός επέλευσης ορισμένου πρόσθετου αποτελέσματος (ΑΠ 211/2024, ΑΠ 1199/2023). [4] Κατά το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Ε' του ΚΠοινΔ και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης.

Εσφαλμένη ερμηνεία υπάρχει, όταν το δικαστήριο αποδίδει στο νόμο διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, ενώ εσφαλμένη εφαρμογή, όταν το δικαστήριο, χωρίς να παρερμηνεύει το νόμο, δεν υπήγαγε ορθά τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν, στη διάταξη που εφαρμόστηκε. Περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης, που ιδρύει τον ανωτέρω αναιρετικό λόγο από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠοινΔ, συνιστά και η εκ πλαγίου παραβίαση της διάταξης αυτής, η οποία υπάρχει, όταν στο πόρισμα της απόφασης, που προκύπτει από την αλληλοσυμπλήρωση του σκεπτικού και του διατακτικού της και ανάγεται στα στοιχεία και στην ταυτότητα του εγκλήματος, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, που καθιστούν ανέφικτο τον αναιρετικό έλεγχο σε σχέση με την ορθή εφαρμογή του νόμου, οπότε η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση (ΑΠ 773/2024, ΑΠ 854/2024).

IV. [1] Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το σκεπτικό της προσβαλλόμενης, με αριθμό ΓΤ 2618/05-11-2024 απόφασης, το Γ' Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, που την εξέδωσε δικάζοντας σε δεύτερο βαθμό, μετά από συνεκτίμηση των αποδεικτικών μέσων, τα οποία προσδιορίζονται κατ' είδος σ' αυτήν (ανωμοτί κατάθεση του παρισταμένου για υποστήριξη της κατηγορίας, ένορκη κατάθεση της μάρτυρος κατηγορίας, τα αναγνωσθέντα πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης, όλα τα αναγνωσθέντα έγγραφα), δέχθηκε ανελέγκτως, ότι αποδείχθηκαν τα εξής, επί λέξει, πραγματικά περιστατικά: "... αποδείχθηκε ότι η κατηγορούμενη έχει τελέσει την αξιόποινη πράξη που της αποδίδεται με το κατηγορητήριο και πρέπει να κηρυχθεί ένοχη αυτής καθόσον αποδείχθηκαν τα κατά τόπο και χρόνο περιστατικά που αναφέρονται στο διατακτικό της παρούσας. Συγκεκριμένα αποδείχθηκαν τα ακόλουθα : Ο παριστάμενος προς υποστήριξη της κατηγορίας, Κ. Μ., και η κατηγορουμένη τέλεσαν νόμιμο θρησκευτικό γάμο στις ...-2009, στον Ιερό Ναό του Αγίου Νεκταρίου Κηφισιάς Αττικής, κατά τη διάρκεια του οποίου απέκτησαν ένα θήλυ τέκνο, την Β. που γεννήθηκε στις ...-2014. Η έγγαμη συμβίωση του ζεύγους δεν εξελίχθηκε ομαλά και διασπάστηκε οριστικά στις αρχές Ιανουαρίου του έτους 2016, με την αποχώρηση της κατηγορουμένης από την κοινή συζυγική οικία και την εγκατάστασή της μετά του ως άνω ανήλικου τέκνου των διαδίκων στην πατρική οικία της κατηγορουμένης. Ο γάμος δε των διαδίκων έχει πλέον λυθεί αμετάκλητα δυνάμει της υπ' αριθμ. 5958/2020 απόφασης του

Πρωτοδικείου Αθηνών λόγω ισχυρού κλονισμού της έγγαμης σχέσης τους λόγω υπερδιετούς διάστασης. Ο παριστάμενος προς υποστήριξη της κατηγορίας, Κ. Μ., αρχικά επισκεπτόταν την οικία αυτή για να επικοινωνήσει με την ανήλικη κόρη του, όμως σταδιακά ήρθε σε αντιδικία με την κατηγορουμένη για το εύρος και τον τρόπο άσκησης της επικοινωνίας, καθότι ήθελε διευρυμένη επικοινωνία και χωρίς να είναι υποχρεωτική η παρουσία τρίτου προσώπου, ήτοι της κατηγορουμένης ή του συγγενικού της περιβάλλοντος. Κατόπιν, άσκησης της από 16.05.2016 αίτησής του εκδόθηκε η από 19.05.2016 προσωρινή διαταγή του Προέδρου Πρωτοδικών του ίδιου Δικαστηρίου, με την οποία ρυθμίστηκε προσωρινά, μέχρι τη συζήτηση της αιτήσεως, η επικοινωνία της ανήλικης με τον πατέρα της, στα πλαίσια της οποίας ορίσθηκε η ολιγόωρη επικοινωνία τους με παραλαβή κι επιστροφή αυτής στην κατοικία της μητέρας της, χωρίς υποχρεωτική παρουσία τρίτου προσώπου. Το καθεστώς αυτό άλλαξε με την έκδοση της υπ' αριθμ. 3875/28-07-2016 απόφασης του ίδιου δικαστηρίου, με την οποία πιθανολογήθηκε ότι αυτός ο τρόπος επικοινωνίας δεν λειτούργησε ομαλά, ότι η ανήλικη παρουσίασε έντονη ανησυχία αποχωρισμού από τη μητέρα της, αρνούμενη την επικοινωνία με τον πατέρα της, ότι είχε αναπτύξει ιδιαίτερα συναισθηματική σχέση με τη μητέρα της, λόγω της πολύ μικρής ηλικίας της, της καθημερινής ενασχόλησης της τελευταίας μαζί της και του γεγονότος ότι ακόμη θήλαζε, και εν τέλει ορίσθηκε ότι η επικοινωνία θα γινόταν με ταυτόχρονη παρουσία της μητέρας της. Ακολούθως ο παριστάμενος προς υποστήριξη της κατηγορίας άσκησε την από 18.03.2017 (ΓΑΚ 523.926/ΑΚΔ 4187/2017) αίτηση μεταρρύθμισης του πατέρα και επ' αυτής εκδόθηκε η επίδικη υπ' 6533/07-09-2017 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων), δυνάμει της οποίας η επικοινωνία μεταρρυθμίστηκε και επιτράπηκε να γίνεται χωρίς την ταυτόχρονη παρουσία της μητέρας. Με την απόφαση αυτή το Δικαστήριο, αφού συνεκτίμησε μεταξύ άλλων και τις ακόλουθες εκθέσεις και δη την από .../2017 Ψυχολογική Έκθεση της κλινικής ψυχολόγου Ν. Β., την από 17/8/2016 παιδοψυχιατρική γνωμοδότηση του ψυχιάτρου Γ. Ζ., καθώς και την από ... 2017 ψυχολογική γνωμάτευση της ψυχολόγου - ειδικής παιδαγωγού, Δ. Σ., σύμφωνα με τα πιθανολογούμενα από αυτό πραγματικά περιστατικά, έκρινε ότι η "...η παρουσία της μητέρας κατά την επικοινωνία του αιτούντος με την ανήλικη κόρη τους, κάθε άλλο παρά ουδέτερη και διακριτική είναι, με συνέπεια αφενός μεν να παρεμποδίζεται η δημιουργία σταθερής και υγιούς σχέσης μεταξύ τους, αφετέρου δε να διαταράσσεται η ηρεμία και ψυχική ισορροπία της ανήλικης, η οποία αναγκαστικά βρίσκεται ανάμεσα σε "διασταυρούμενα πυρά" και καλείται έστω υποσυνείδητα να ευχαριστήσει τη μητέρα της και να "απορρίψει" τον πατέρα της, όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, με την αποφυγή της αγκαλιάς του κλπ" και περαιτέρω ρύθμισε το δικαίωμα επικοινωνίας του αιτούντος με το παιδί του, διαλαμβάνοντας στο αιτιολογικό της ότι απαραίτητη προϋπόθεση της ομαλής ψυχοσωματικής ανάπτυξης της ανήλικης Β. είναι η ισότιμη παρουσία και των δύο γονέων στη ζωή της και δεν είναι προς το συμφέρον της η αποξένωσή της από τον πατέρα της, κρίνοντας ότι η από 17/8/2016

παιδοψυχιατρική γνωμοδότηση του ψυχιάτρου Γ. Ζ., η οποία συντάχθηκε κατόπιν συνεντεύξεων με τον πατέρα και από την παρατήρηση της επικοινωνίας του μαζί με την ανήλικη χωρίς την παρουσία της μητέρας και σύμφωνα με την οποία η ανήλικη είναι κλειστό παιδί, η επαφή με άγνωστα άτομα της προκαλεί δυσφορία και ενεργοποιεί συμπεριφορές αποφυγής, όπως την αναζήτηση της μητρικής αγκαλιάς - και συμπεραίνει ότι η παρουσία της μητέρας ως φρουρού της γίνεται εμπόδιο στην απόδοση και την αυτοπεποίθηση του πατέρα και θα είναι ιδιαίτερα επωφελές για αυτήν η επικοινωνία να διεξάγεται συχνά, εκτός κατοικίας της μητέρας και χωρίς την παρουσία αυτής ή τρίτου προσώπου, είναι αξιόπιστη σε αντίθεση με την από .../2017 Ψυχολογική Έκθεση της κλινικής ψυχολόγου Ν. Β. που πιθανολογήθηκε ως αναξιόπιστη με την ακόλουθη αιτιολογία. "Η προαναφερόμενη ψυχολόγος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η ανήλικη παρουσιάζει άγχος αποχωρισμού και στοιχεία διαταραχής προσκόλλησης στη μητέρα, ότι δεν είναι ακόμη σε θέση να αποχωρισθεί την μητέρα, με την οποία νιώθει συναισθηματική ασφάλεια λόγω της μικρής της ηλικίας και λόγω του μητρικού θηλασμού των δύομιση χρόνων. Επίσης σημειώνει ότι είναι εξαιρετικά σημαντικό να εισαχθεί η παρουσία του πατέρα, αλλά είναι επιτακτική ανάγκη αυτή η παρουσία να εισαχθεί σταδιακά και ομαλά στη ζωή του παιδιού. Προτείνει δε όπως η επικοινωνία με τον πατέρα να εκτυλίσσεται παρουσία της μητέρας, η οποία θα συνεχίζει να παραμένει ουδέτερη και διακριτική... Η παραπάνω αξιολόγηση δεν κρίνεται αξιόπιστη, εφόσον σύμφωνα με τα ανωτέρω πιθανολογούμενα πραγματικά περιστατικά, η παρουσία της μητέρας κατά την επικοινωνία του αιτούντος με την ανήλικη κόρη τους, κάθε άλλο παρά ουδέτερη και διακριτική είναι, με συνέπεια αφενός μεν να παρεμποδίζεται η δημιουργία σταθερής και υγιούς σχέσης μεταξύ πατέρα και κόρης, αφετέρου δε να διαταράσσεται η ηρεμία και η ψυχική ισορροπία της ανήλικης...". Σε όμοια συμπεράσματα κατέληξε και η υπ' αριθμ. ΘΜ 4268/2019 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, το οποίο καταδίκασε την κατηγορούμενη για την ίδια ακριβώς πράξη για την οποία κατηγορείται στην παρούσα δίκη (Παραβίαση Δικαστικής απόφασης κατ' εξακολούθηση κατ' άρθρο 232 ΑΚ), πλην όμως για διαφορετικούς χρόνους τέλεσης (18-10-2017, 14-10-2017, 15-10-2017, 16-10-2017). Στο σκεπτικό της απόφασης αυτής σημειώνεται ότι η μη άσκηση του δικαιώματος του πατέρα στην επικοινωνία με την ανήλικη είναι απόρροια της παράλειψης της κατηγορουμένης να εμφυσήσει στην ανήλικη την ανάγκη επικοινωνίας με τον πατέρα της, ότι επίσης παρέλειψε να διαμορφώσει τις απαραίτητες συνθήκες και περιβάλλον ώστε αυτή να μείνει αλώβητη κι ανεπηρέαστη από τη διαμάχη των γονέων της και ότι δημιουργούσε διαρκώς επεισόδια κατά την αρχική άσκηση της επικοινωνίας, εμποδίζοντας την δημιουργία υγιούς δεσμού μεταξύ πατέρα και ανήλικης. Σε όμοια συμπεράσματα κατέληξε και η υπ' αριθμ. ΔΜ 1790/2024 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, το οποίο καταδίκασε την κατηγορούμενη για Παραβίαση Διάταξης Δικαστικής απόφασης κατ' άρθρο 169Α ΑΚ, πλην όμως για διαφορετικό χρόνο (10-02-2018). Βάσει της προαναφερθείσας ως άνω αιτιολογίας της με αριθμό 6533/2017 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, καθορίστηκε

προσωρινά το πλαίσιο επικοινωνίας ως εξής : κάθε Δευτέρα και Τετάρτη για δυο (2) ώρες και συγκεκριμένα από ώρα 18:30 έως 20:30 εκάστης ημέρας, β) κάθε δεύτερο και τέταρτο Σάββατο κάθε μήνα, από ώρα 11:00 έως ώρα 18:00, γ) κάθε τρίτη και τέταρτη Κυριακή κάθε μήνα, από ώρα 11:00 έως ώρα 18:00, δ) τις εορτές των Χριστουγέννων/Πρωτοχρονιάς, εκτός των ανωτέρω καθορισμένων

ημερών, από ώρα 11:00 έως ώρα 18:00 την ημέρα των Χριστουγέννων ή της Πρωτοχρονιάς, κατόπιν συνεννόησης με την κατηγορούμενη, ε) τις εορτές του Πάσχα, ο παριστάμενος προς υποστήριξη της κατηγορίας ορίστηκε να επικοινωνεί με την ανήλικη την Κυριακή του Πάσχα ή την Δευτέρα του Πάσχα από ώρα 11:00 έως ώρα 18:00, κατόπιν συνεννόησης με τη μητέρα, στ) κατά τα λοιπά οι ανωτέρω ημέρες και ώρες θα ίσχυαν και κατά την διάρκεια των εορτών των Χριστουγέννων/Πρωτοχρονιάς, του Πάσχα και των θερινών διακοπών, ζ) ο πατέρας ορίστηκε ότι μπορούσε να επικοινωνεί τηλεφωνικά με την ανήλικη απρόσκοπτα κατά τη διάρκεια της ημέρας, σε ώρες που δεν διαταράσσουν το πρόγραμμά της και να την επισκέπτεται στην οικία της μητέρας για μισή ώρα, όταν αυτή ήταν ασθενής. Η κατηγορούμενη όμως την 22/10/2017, ήτοι την τέταρτη Κυριακή του μήνα και την 23/10/2017, ήτοι ημέρα Δευτέρα, καίτοι ο παριστάμενος προς υποστήριξη της κατηγορίας μετέβη στην οικία της κατά την ορισθείσα με την δικαστική απόφαση ώρα, δεν συμμορφώθηκε με το διατακτικό της ως άνω απόφασης, που όριζε την επικοινωνία του παρισταμένου προς υποστήριξη της κατηγορίας με την ανήλικη Β., της οποίας είχε την επιμέλεια προσωρινά και δεν την παρέδωσε στον πατέρα της, όπως όφειλε κατά την παραπάνω ημερομηνία, αποστερώντας τον έτσι από το προς επικοινωνία δικαίωμά του. Η κατηγορούμενη ισχυρίζεται ότι η ματαίωση της ρυθμισθείσας επικοινωνίας δεν οφείλεται στην ίδια αλλά στην επίμονη άρνηση της ανήλικης κόρης της, η οποία δεν επιθυμούσε να επικοινωνήσει με τον πατέρα της, καθώς πάσχει από διαταραχή προσκόλλησης, άγχος αποχωρισμού, ενώ ο ίδιος είναι πειστικός ως προς την πραγματοποίηση της επικοινωνίας μαζί της, πλην όμως ο ισχυρισμός της δεν κρίνεται αληθής. Επισημαίνεται εν προκειμένω ότι ο προσδιορισμός του αν λαμβάνει χώρα γονεϊκή αποξένωση του ανήλικου από τον πατέρα του, εξαιτίας αποξενωτικής συμπεριφοράς και επιβολής ή υποβολής της μητέρας του δεν αποτελεί μόνο τις περιστάσεις ή το πλαίσιο, στο οποίο αναπτύσσεται η αξιόποινη συμπεριφορά, αλλά εν προκειμένω και τον όρο/προϋπόθεση για την τέλεση του ποινικού αδικήματος για το οποίο κατηγορείται η κατηγορούμενη, αφού χωρίς την τυχόν αποξενωτική της συμπεριφορά, η μη τήρηση της ως άνω δικαστικής απόφασης δεν οφείλεται σε αυτήν, αλλά σε απόφαση και σταθερή άρνηση του ανήλικου, ανεπηρέαστου από εξωτερικές επιρροές και παράγοντες, να μην συναντήσει τον πατέρα του κι επικοινωνήσει μαζί του, οπότε στην περίπτωση αυτή η κατηγορούμενη δεν υποχρεούται να τον εξαναγκάσει προς τούτο.

Εν προκειμένω το Δικαστήριο κρίνει ότι πράγματι η ανήλικη δεν επιθυμούσε να επικοινωνεί κατά τις ανωτέρω ημερομηνίες με τον παριστάμενο προς υποστήριξη της κατηγορίας πατέρα της, πλην όμως η άρνηση αυτή ήταν επίκτητη, καλλιεργηθείσα από και εν τέλει οφειλόμενη στη συμπεριφορά της κατηγορουμένης. Το Δικαστήριο κρίνει ότι η κατηγορουμένη με πρόθεση αποφάσισε να παραβιάσει κατ' εξακολούθηση την ως άνω δικαστική απόφαση και να μην επιτρέψει την επικοινωνία του ανηλίκου με τον παριστάμενο προς υποστήριξη της κατηγορίας - πατέρα του, επιθυμώντας την πλήρη αποξένωσή του από αυτόν, εκμεταλλευόμενη την συναισθηματική εξάρτηση και το άγχος αποχωρισμού του ανηλίκου τέκνου της προς το πρόσωπό της. Την κρίση του δε αυτή στηρίζει το Δικαστήριο μεταξύ άλλων στα ακόλουθα. Ήδη μετά την έκδοση της από 19/05/2016 προσωρινής διαταγής, σύμφωνα με το περιεχόμενο της οποίας ο παριστάμενος προς υποστήριξη της κατηγορίας επικοινωνούσε με την ανήλικη χωρίς την παρουσία της κατηγορούμενης μητέρας, την 18/06/2016 και αφού η κατηγορούμενη παρέδωσε την ανήλικη στον παριστάμενο προς υποστήριξη της κατηγορίας, άρχισε να τους παρακολουθεί και όταν περί ώρα 13:45 επισκέφτηκαν τον παιδικό σταθμό της αδερφής του τελευταίου, κάλεσε την άμεση δράση, επικαλούμενη παραβίαση της προσωρινής διαταγής; ισχυριζόμενη ότι δεν επιτρεπόταν να μεταβεί με την ανήλικη στον ως άνω χώρο. Όπως όμως προαναφέρθηκε, ο πατέρας της Β. είχε δικαίωμα να επικοινωνεί με εκείνη όχι μόνο στην οικία της κατηγορούμενης, αλλά και σε εξωτερικούς χώρους όπως ήταν ο παιδικός σταθμός, Για τον ως άνω ισχυρισμό της κατηγορούμενης ενώπιον τρίτων, η τελευταία καταδικάστηκε αμετάκλητα για το αδίκημα της συκοφαντικής δυσφήμισης σε ποινή φυλάκισης έξι (6) μηνών, δυνάμει της υπ' αριθ. 1787/2022 απόφασης του Α' Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Αθηνών. Η κατηγορούμενη στο πλαίσιο της εκδίκασης της υπόθεσης για την τέλεση από την πλευρά της του αδικήματος της συκοφαντικής δυσφήμισης, ισχυρίστηκε ότι ενήργησε τον ως άνω τρόπο, κατόπιν ερμηνείας της προσωρινής διαταγής από την δικηγόρο της, πλην όμως η σχετική αιτίαση κρίθηκε απορριπτέα από το Α' Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων Αθηνών, με την αιτιολογία ότι η ίδια είναι μορφωμένη και διαθέτει την αντίληψη του μέσου συνετού ανθρώπου και, επομένως, μπορούσε να αντιληφθεί το περιεχόμενο της προαναφερθείσας προσωρινής διαταγής, η οποία εξάλλου καθόριζε με σαφήνεια τους τρόπους εκτός της κατοικίας της κατηγορούμενης, στους οποίους επιτρεπόταν η επικοινωνία και σύμφωνα με το περιεχόμενο της οποίας περιλαμβάνονταν και οι παιδότοποι, όπως ο παιδικός σταθμός της αδερφής του παριστάμενου προς υποστήριξη της κατηγορίας. Την ανωτέρω αιτιολογία υιοθετεί και το παρόν Δικαστήριο, βάσει δε των ανωτέρω αποδεικνύεται ότι η κατηγορούμενη ξεκίνησε να δημιουργεί προσκόμματα στην επικοινωνία του πατέρα με την ανήλικη κόρη του, εντός ενός πλαισίου στο οποίο η ίδια δεν ήταν παρούσα, φτάνοντας μάλιστα στο σημείο να τους παρακολουθεί. Ο παρεμβατικός χαρακτήρας της μητέρας προκύπτει και από το περιεχόμενο της από .../2016 γνωμάτευσης της παιδοψυχολόγου Ε. Γ., η οποία εκδόθηκε δύο μέρες πριν τη συζήτηση του αιτήματος έκδοσης προσωρινής διαταγής

και στην οποία η συντάκτρια αναφέρει ότι η κατηγορούμενη της προσκόμισε δύο οπτικά βίντεο τα οποία διαδραματίζονται στο δωμάτιο όπου ο πατέρας βλέπει το παιδί μόνος του, περιγράφει δε αυτά που παρακολούθησε στα προαναφερθέντα οπτικοακουστικά μέσα ιστορώντας ότι το παιδί πηγαίνει και παίζει μόνο του κάτω από το κρεβάτι και δεν εμφανίζεται παρά την επίμονη επίκληση του πατέρα να παίξουν μαζί. Από τα ως άνω προκύπτει ότι η μητέρα βιντεοσκοπούσε την επικοινωνία της ανήλικης με τον πατέρα της, χωρίς μάλιστα να εκτίθεται ότι υπήρχε συγκεκριμένος λόγος για να προχωρήσει στην καταγραφή και αποθήκευση του σχετικού υλικού. Παρόλα αυτά η ως άνω γνωμάτευση καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η ανήλικη βιώνει με τραυματικό τρόπο την επικοινωνία της με τον πατέρα της και ότι η κλινική εικόνα, τα συμπτώματα καθώς και τα λεγόμενα του παιδιού μαρτυρούν ότι το παιδί δεν έχει αναπτύξει κάποιο ψυχικό δεσμό μαζί του, προτείνει δε την παρουσία της μητέρας κατά τις ώρες της επικοινωνίας άλλως αυτή να μην λαμβάνει χώρα πάνω από δύο ώρες. Όμως στην ανωτέρω γνωμάτευση δεν αναφέρεται ότι η ανήλικη Β. μετέφερε η ίδια στην υπογράφουσα την γνωμάτευση ότι δεν επιθυμεί να επικοινωνήσει με τον πατέρα της, αλλά αντίθετα η προβληματική αντίδραση του παιδιού στην επαφή του με τον παριστάμενο προς υποστήριξη της κατηγορίας ιστορείται σε αυτή από την κατηγορούμενη μητέρα με αποτέλεσμα να κρίνεται αναξιόπιστη. Ούτε όμως κλήθηκε ο πατέρας σε συνάντηση ώστε να εκφράσει και ο ίδιος τις απόψεις του για όσα αναφέρονται. Αντίθετα η κατηγορουμένη τήρησε το περιεχόμενο της υπ' αριθ. 3875/2016 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία καθόριζε ένα πλαίσιο επικοινωνίας όπου η ίδια ήταν υποχρεωτικά παρούσα. Πρέπει να επισημανθεί ότι ενόψει της δίκης επί της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων προσκομίστηκε η από 18-07-2016 γνωμοδότηση της ως άνω παιδοψυχολόγου στην οποία αναφέρεται ότι από την κλινική εξέταση του παιδιού προέκυψε χειρότερη εικόνα σε σχέση με την εικόνα που είχε πριν την εφαρμογή της προσωρινής διαταγής, ότι η ανήλικη αναζητούσε την μητέρα της επίμονα λέγοντας "θέλω την μαμά μου, δεν θέλω να έρθει να με πάρει ο μπαμπάς μου". Πλην όμως ουδόλως αξιολογείται ο λόγος για τον οποίο η ανήλικη εκφράστηκε με τον ως άνω τρόπο κατά την μετάβαση στην ως άνω παιδοψυχολόγο, ήτοι σε έναν χώρο όπου δεν ήταν παρών ο παριστάμενος προς υποστήριξη της κατηγορίας, με τον οποίο για μια ακόμα φορά η υπογράφουσα την γνωμάτευση δεν ήρθε σε επαφή πριν την σύνταξη του πορίσματος της. Αντίθετα με την έκδοση της επίδικης υπ' αριθ. 6533/2017 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία καθορίστηκε το προαναφερθέν πλαίσιο επικοινωνίας χωρίς την παρουσία της μητέρας, στην οποία αξιολογήθηκαν αμφότερες οι ως άνω γνωματεύσεις της Ε. Γ., έπαυσε άμεσα η επικοινωνία της ανήλικης με τον πατέρα της. Τούτο όμως δεν οφείλεται σε άρνηση της Β. να έρθει σε επαφή με τον πατέρα της για οποιοδήποτε λόγο, όπως ισχυρίζεται η κατηγορουμένη αλλά σε συνειδητή επιλογή της τελευταίας, η οποία θεώρησε το νέο πλαίσιο επικοινωνίας ως μια ανατροπή της διαμορφωθείσας κατάστασης, καθώς εκείνη θα έπαυε να είναι παρούσα στις επαφές της ανήλικης με τον πατέρα της.

Εξάλλου η επικοινωνία του τελευταίου με το τέκνο του έπαυσε άμεσα με την έκδοση της επίδικης απόφασης, χωρίς να έχει μεσολαβήσει κανένα άλλο περιστατικό πλην της δημοσίευσής της και χωρίς να εφαρμοστεί ούτε μια φορά, ώστε να δοθεί ευκαιρία ανάπτυξης ψυχικού δεσμού του παρισταμένου προς υποστήριξη της κατηγορίας με την κόρη του. Αν αντίθετα ήταν αληθείς οι ισχυρισμοί της κατηγορούμενης, η ίδια θα είχε προβεί σε αίτηση μεταρρύθμισης της επίδικης απόφασης, λόγω της συνεχόμενης άρνησης του ανηλίκου, πλην όμως ουδέποτε το έπραξε. Το ως άνω αποδεικτικό πόρισμα επιρρωνύεται από την 17/08/2016 γνωμάτευση του ψυχιάτρου παιδιών και εφήβων Γ. Ζ., ο οποίος έπειτα από δυο συνεντεύξεις με τον παριστάμενο προς υποστήριξη της κατηγορίας την 13/06/2016 και την 10/08/2016 και αφού προηγηθεί και παρατήρηση της προσωπικής επικοινωνίας του Κ. Μ. με την ανήλικη την 27/07/2016, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Β. δεν διανύει περίοδο αποκλειστικής εξάρτησης από τη μητέρα της και είναι ικανή να αναπτύσσει συναισθηματικούς δεσμούς και με τον πατέρα της εφόσον υπάρχει επαρκής χρόνος επαφής και ότι αναμφισβήτητα δεν δυσφορεί όταν είναι μόνη της με τον παριστάμενο προς υποστήριξη της κατηγορίας αλλά προσφεύγει στην αγκαλιά του, στοιχείο που αποδεικνύει ότι τον νιώθει ως πολύ οικείο πρόσωπο, απολαμβάνει το παιχνίδι μαζί του, ο τελευταίος δε διαθέτει εμφανείς ικανότητες να προσεγγίζει και να μιλά με την ανήλικη με την κατάλληλη γλώσσα για την ηλικία της και να παίζει μαζί της κατάλληλα για την ηλικία της παιχνίδια, χωρίς να την πιέζει και να την πειθαναγκάζει. Αντίθετα, δεν αναιρείται από την από 20-04-2018 ψυχολογική έκθεση της ψυχολόγου Ν. Β., η οποία αναφέρει ότι η ανήλικη σε ατομική συνεδρία με την προαναφερθείσα εκφράζει ξεκάθαρα την άρνησή της στην επικοινωνία με τον πατέρα ακόμα και αν αυτή εκτυλίσσεται με την παρουσία της μητέρας. Πλην όμως δεν λαμβάνεται υπόψη από την ως άνω έκθεση ότι η ανήλικη επικοινωνούσε με τον πατέρα χωρίς την παρουσία της μητέρας στο πλαίσιο που καθορίστηκε με την από 19/05/2016 προσωρινή διαταγή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αλλά και με την παρουσία της τελευταίας δυνάμει της υπ' αριθ. 3875/2016 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με αποτέλεσμα να μην αιτιολογείται επαρκώς η μεταστροφή της βούλησής της, ειδικά σε ένα πλαίσιο στο οποίο θα ήταν παρούσα και η μητέρα, συνυπολογίζοντας ακόμα ότι η κατηγορουμένη ανέφερε ότι πρότεινε και η ίδια στον παριστάμενο προς υποστήριξη της κατηγορίας την παρουσία της κατά την επικοινωνία του με την ανήλικη ως ένα τρόπο προκειμένου να πραγματοποιείται η διαπροσωπική επαφή μεταξύ πατέρα και κόρης.

Συνεπώς, δεν θα πρότεινε ένα πλαίσιο στην εφαρμογή του οποίου η ανήλικη θα αντιστεκόταν σθεναρά. Επιπλέον στην ως άνω έκθεση, αναφέρεται ότι η δυσφορία και το άγχος της ανήλικης έχουν προκληθεί χρονικά μετά την έκδοση της δικαστικής απόφασης, με την οποία ο πατέρας έχει το δικαίωμα να ασκεί την επικοινωνία απουσία της μητέρας, ότι η Β., στο άκουσμα του κουδουνιού και παρά τις προτροπές της κατηγορουμένης να μεταβεί στον

πατέρα, παραμένει αρνητική και φοβισμένη και ότι φαίνεται να έχει εκτεθεί σε ψυχοπρεσβαστικά ερεθίσματα που λαμβάνουν χώρα σταθερά κάθε εβδομάδα, καθώς ο πατέρας επισκέπτεται τη μητρική οικία διεκδικώντας να ασκήσει το δικαίωμα της επικοινωνίας και εν συνεχεία διαδραματίζονται λεκτικές επιθέσεις από την πλευρά του προς τη μητέρα. Συνεχίζει δε εκθέτοντας ότι η ανήλικη στο άκουσμα του κουδουνιού ή ασανσέρ εκδηλώνει φόβο και ανασφάλεια, με αποτέλεσμα να αποσύρεται στο δωμάτιό της ή να κρύβεται κάτω από το τραπέζι, ο δε φόβος εκδηλώνεται μέσα από δυσφορικά όνειρά της και συχνές αφυπνίσεις κατά τη διάρκεια της νύχτας καθώς και από το άγχος ότι θα έρθει κάποιος στο σπίτι να την πάρει ή θα της πάρει τα παιχνίδια ενώ επιπλέον εμφανίζει και ατυχήματα ημερήσιας ενούρησης, κάποια από τα οποία εκδηλώνονται μετά την αποχώρηση του πατέρα και της αστυνομικής παρέμβασης από τη μητρική οικία. Οι ως άνω αναφορές της παιδοψυχολόγου συνδέονται με την έκδοση της επίδικης απόφασης, δεδομένου ότι πριν από τον καθορισμό του σχετικού πλαισίου επικοινωνίας δεν υπήρχε η εκτιθέμενη πίεση για επικοινωνία χωρίς την παρουσία της κατηγορουμένης, ούτε ο παριστάμενος προς υποστήριξη της κατηγορίας καλούσε τα αστυνομικά όργανα προκειμένου να παραπονεθεί για τη μη τήρηση της από 19-05-2016 προσωρινής διαταγής ή της υπ' αριθ. 3875/2016 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Πλην όμως το ως άνω περιεχόμενο δεν αντικρούει αλλά αντίθετα ενισχύει τις σχετικές διαπιστώσεις του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, τις οποίες υιοθετεί και το παρόν Δικαστήριο, επειδή η ψυχολογική κατάσταση του παιδιού επηρεάστηκε από την διαμορφωθείσα σχέση των γονέων του, στην οποία κυριαρχούν οι αντιδικίες και οι σφοδρές αντεγκλήσεις από αμφότερα τα μέρη, η δε στάση της μητέρας να μην επιτρέπει την επικοινωνία του παριστάμενου προς υποστήριξη της κατηγορίας με την ανήλικη κόρη του έχει αποτελέσει καταλυτικό παράγοντα στην επιδείνωση των σχέσεων των διαδίκων και στις συχνές επεμβάσεις των αστυνομικών αρχών, κατάσταση που έχει αρνητικές επιπτώσεις στην ψυχολογία της ανήλικης. Επιπροσθέτως, όσον αφορά τις από 24-6-2021 και 25-02-2022 ψυχολογικές εκθέσεις της ψυχολόγου Ν. Β. και την από 20-3-2023 ψυχολογική έκθεση της παιδοψυχιάτρου Β. Θ., κρίνεται ότι απέχουν σημαντικά από τον χρόνο τέλεσης των κρινόμενων πράξεων, ώστε δεν μπορούν αξιόπιστα να αξιολογήσουν και να αποδώσουν την στάση της ανήλικης απέναντι στον πατέρα της κατά το ένδικο χρονικό διάστημα, λαμβάνοντας ότι εκείνη δεν έχει επικοινωνία με τον παριστάμενο προς υποστήριξη της κατηγορίας από την ηλικία περίπου των τριών ετών μέχρι και τον χρόνο συζήτησης της ένδικης υπόθεσης από το παρόν Δικαστήριο, γεγονός που επιβεβαιώνει έτι περαιτέρω τα ανωτέρω δικανικά συμπεράσματα περί του ότι η εκ μέρους της ανήλικης άρνηση να επικοινωνήσει τον πατέρα της προέκυψε σταδιακά και ήταν επίκτητη, ενισχυθείσα και εν τέλει αποφάσισε να παραβιάσει κατ' εξακολούθησή την ως άνω επίδικη δικαστική απόφαση και να μην επιτρέψει την επικοινωνία του ανηλίκου τέκνου με τον παριστάμενο προς υποστήριξη της κατηγορίας - πατέρα του, επιθυμώντας την πλήρη αποξένωσή του από αυτόν. οφειλόμενη στη συμπεριφορά της κατηγορουμένης, η οποία με πρόθεση Τα ανωτέρω δεν αναιρούνται αλλά

αντιθέτως επιρρωνύονται από την προσκομισθείσα το πρώτον ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου υπ' αριθ. πρωτ. ...-2024 παιδοψυχιατρική έκθεση του Κέντρου Παιδοψυχικής Υγιεινής της 1ης ΔΥΠΕ Αττικής, σε εκτέλεση της από 18-4-2023 εισαγγελικής παραγγελίας του Τμήματος Ανηλίκων του Πρωτοδικείου Αθηνών, που υπογράφεται από τις ψυχιάτρους Παιδιών και Εφήβων Ε. Μ. και Δ. Κ. Σύμφωνα με τα συμπεράσματα της ανωτέρω έκθεσης, κατόπιν πέντε συναντήσεων των ειδικών με την ανήλικη Β. και δύο συναντήσεων με έκαστο των γονέων αυτής, "Η μητέρα κ. Κ. ήταν συνεργάσιμη και ευγενική. Η κ. Κ. φαίνεται να έχει βαθιά συναισθηματική σχέση με τους γονείς της, σε σημείο συναισθηματικής εξάρτησης από την πατρική της οικογένεια και φαίνεται πως η ανάληψη της φροντίδας της ανήλικης κόρης της γίνεται κατά κύριο λόγο με τη στήριξη του μητρικού παππού, χωρίς προσπάθεια ανεξαρτητοποίησής της ως τώρα. Αυτό έχει σα συνέπεια την ανάπτυξη συγχωνευτικής σχέσης ανάμεσα σε γονέα και παιδί, γεγονός το οποίο επηρεάζει αρνητικά την ψυχοσυναισθηματική εξέλιξη του παιδιού, αφού δεν επιτρέπει την διαφοροποίηση εαυτού και την ανεξαρτητοποίησή του...Ο πατέρας κ. Μ. ήταν ευγενικός και συνεργάσιμος. Φαίνεται πως ο πατέρας έχει πολύ ισχυρή επιθυμία να βλέπει τη Β., αλλά συχνά λειτουργεί στην προσπάθειά του να τη συναντήσει, με αδόκιμο τρόπο. Περιγράφει τις κοινές τους στιγμές με τη Β. με πολύ μεγάλη χαρά και νοσταλγία. Αναφέρει ότι προσπαθεί να ενημερωθεί για τη Β. μέσω του σχολικού πλαισίου. Ο πατέρας έχει αποκτήσει πρόσφατα δίδυμα στο καινούριο του γάμο και εύχεται "η Β. σύντομα να γνωρίσει τα αδέρφια της και να είναι μαζί και οι τρεις". Η Β. κατά την κλινική της εικόνα παρουσιάζει πολύ μεγάλη δυσκολία στην κοινωνική της επαφή. Δυσκολεύεται στη βλεμματική επαφή, παρουσιάζει άγχος. Παρουσίασε δυσκολία στην κατανόηση των ερωτήσεων. Πολλές φορές έδειχνε παρόλη την προσπάθειά της, να μη θυμάται να απαντήσει και να περιγράψει απλά γεγονότα που έγιναν πρόσφατα, παρά το φυσιολογικό νοητικό δυναμικό της. Με βάση τα παραπάνω στοιχεία από το ιστορικό των γονέων, τις πληροφορίες του σχολικού πλαισίου και την κλινική εικόνα της Β. προκύπτει ότι υπάρχει αναπτυξιακή δυσκολία στη Β., η οποία πληροί τα διαγνωστικά κριτήρια του άτυπου αυτισμού. Πρέπει να τονιστεί ότι η επιλεκτική αλαλία (η οποία είχε τεθεί έως τώρα ως διάγνωση), προϋποθέτει τη μη ύπαρξη αναπτυξιακών δυσκολιών κάτι που δεν ισχύει στην περίπτωση της Β. Πέρα όμως από την αναπτυξιακή δυσκολία της Β., η κλινική εικόνα της περιπλέκεται από τις επιλεγμένες οικογενειακές σχέσεις και τα δυσκολεμένα δυναμικά ανάμεσα στους γονείς της Β. και εκείνης καθώς και της ευρύτερης οικογένειας. Η Β. έχει μεγαλώσει σε ένα πολύ κλειστό οικογενειακό σύστημα. Ως ανδρικό πρότυπο φαίνεται να έχει τον μητρικό παππού, όπως διαφαίνεται από τα λεγόμενα της μητέρας και από το σχέδιο του παιδιού όπου αποτυπώνει τη σύνθεση της οικογένειας. Ο πατέρας δεν βρίσκεται πουθενά στη ζωγραφιά της Β. Ο τρόπος ανατροφής της Β. έχει συνδυαστεί με την αναπτυξιακή της δυσκολία με αποτέλεσμα να επιβαρύνεται η δυσκολία της στην κοινωνικοποίηση. Τα παιδιά που έχουν τη διάγνωση του αυτισμού έχουν την τάση να απομονώνονται, να μη θέλουν τις αλλαγές, να προτιμούν τη ρουτίνα και να επιθυμούν να σχετίζονται μόνο με άτομα του οικείου

περιβάλλοντος τους. Αν αυτό δεν δουλευτεί από τους ειδικούς και την οικογένεια με προσπάθεια ανοίγματος του παιδιού προς το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο, οδηγεί σε μεγαλύτερο συναισθηματικό "κλείσιμο" του παιδιού που επιβαρύνει την κλινική του εικόνα όπως έχει γίνει με την περίπτωση της Β. Σε κάθε παιδί είναι απαραίτητος ο συναισθηματικός δεσμός και η σχέση με τον πατέρα του και πρέπει να ευνοείται (εκτός συγκεκριμένων εξαιρέσεων), πολύ περισσότερο δε για τη Β. που χρειάζεται μεγάλη ενίσχυση σε συναισθηματικά ανοίγματα. Τα περιστατικά που περιγράφει η Β. ως αναμνήσεις της και στα οποία στηρίζει την πεποίθηση της ότι ο πατέρας της "δεν είναι και πολύ καλός" και λόγω των οποίων δεν θέλει να έχει σχέση μαζί του, δεν επαρκούν για να στοιχειοθετήσουν ότι ο πατέρας δεν πρέπει να έχει σχέση με το παιδί του. Η αναφερόμενη δυσκολία της Β. τις φορές που την έπαιρνε μόνος του ο πατέρας πριν την ηλικία των 3,5 ετών μπορεί να δικαιολογηθεί από τη συμβιωτική σχέση που είχε με τη μητέρα της και την οικογένεια της μητέρας, αλλά και από την αναπτυξιακή της δυσκολία αφού τα παιδιά που έχουν αυτισμό δυσκολεύονται στις αλλαγές και συχνά παρουσιάζουν άγχος αποχωρισμού. ... Λόγω των παραπάνω δεν έχει χτιστεί συναισθηματικός δεσμός της Β. με τον πατέρα της, απεναντίας έχει χτιστεί μια αρνητική εικόνα για εκείνον. Θεωρούμε ότι είναι απαραίτητο να υπάρξει επανορθωτική εμπειρία και ευκαιρία, ώστε η Β. να γνωρίσει τον πατέρα της και να χτίσει σταδιακά συναισθηματικό δεσμό μαζί του, καθώς ο πατέρας αποτελεί σημαντικό πρόσωπο στην ψυχοσυναισθηματική εξέλιξη ενός παιδιού". Τέλος οι ως άνω ειδικοί προτείνουν μεταξύ άλλων την άμεση εξέταση της Β. από το αρμόδιο ΚΕ.Δ.Α.Σ.Υ., ώστε να εκτιμηθούν οι μαθησιακές της δυσκολίες, τη σταθερή και συστηματική συνεργασία των γονέων με ειδικό ψυχικής υγείας, με στόχο την βελτίωση της γονεϊκής τους λειτουργικότητας και την απαραίτητη ομαλοποίηση της επικοινωνίας μεταξύ τους, προκειμένου να ρυθμίζονται από κοινού τα θέματα που αφορούν το παιδί, έτσι ώστε να διατηρηθεί ασφαλής ψυχικός δεσμός της Β. με τους δύο γονείς και να απεμπλακεί από τη μεταξύ τους διαφωνία. Η κατηγορούμενη, δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου, ισχυρίστηκε ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, επικαλούμενη το γεγονός ότι σύμφωνα με την ανωτέρω έκθεση η ανήλικη Β. εμφανίζει αναπτυξιακή δυσκολία, η οποία φέρεται να πληροί τα διαγνωστικά κριτήρια του άτυπου αυτισμού, ότι η ματαίωση της ρυθμισθείσας επικοινωνίας κατά τον επίδικο χρόνο δεν οφείλεται στην ίδια αλλά στην επίμονη άρνηση της ανήλικης κόρης της, η οποία δεν επιθυμούσε να επικοινωνήσει με τον πατέρα της, καθώς όπως διαπιστώθηκε εκ των υστέρων παρουσιάζει αναπτυξιακή δυσκολία. Ο ως άνω ισχυρισμός είναι απορριπτέος, καθόσον πέραν των όσων εκτέθηκαν ανωτέρω, οι υπογράφουσες την υπ' αριθ. πρωτ. ...-2024 παιδοψυχιατρική έκθεση του Κέντρου Παιδοψυχικής Υγιεινής της 1ης ΔΥΠΕ Αττικής Ψυχίατροι Παιδιών και Εφήβων, αναφέρονται και στο ζήτημα αυτό, σημειώνοντας ότι "...Η αναφερόμενη δυσκολία της Β. τις φορές που την έπαιρνε μόνος του ο πατέρας πριν την ηλικία των 3,5 ετών μπορεί να δικαιολογηθεί από τη συμβιωτική σχέση που είχε με τη μητέρα της και την οικογένεια της μητέρας, αλλά και από την αναπτυξιακή της δυσκολία αφού τα παιδιά

που έχουν αυτισμό δυσκολεύονται στις αλλαγές και συχνά παρουσιάζουν άγχος αποχωρισμού", γεγονός που αναδεικνύει ως πιθανές αιτίες του άγχους αποχωρισμού που εμφάνιζε η Β. όχι μόνον την διαγνωσθείσα το πρώτον το 2024 αναπτυξιακή της δυσκολία, αλλά και τη συμβιωτική σχέση που είχε με την μητέρα της, την οποία οι ως άνω ψυχίατροι αποδίδουν στη βαθιά συναισθηματική σχέση που η ίδια η κατηγορουμένη είχε με τους γονείς της, σε σημείο συναισθηματικής εξάρτησης. Αναφέρεται εξάλλου στην ανωτέρω έκθεση ότι πέρα από την αναπτυξιακή δυσκολία, της Β., η κλινική εικόνα της περιπλέκεται από τις επιλεγμένες οικογενειακές σχέσεις και τα δυσκολεμένα δυναμικά ανάμεσα στους γονείς της Β. και εκείνης καθώς και της ευρύτερης οικογένειας, ότι ο τρόπος ανατροφής της Β. έχει συνδυαστεί με την αναπτυξιακή της δυσκολία με αποτέλεσμα να επιβαρύνεται η δυσκολία της στην κοινωνικοποίηση. Τα παιδιά που έχουν τη διάγνωση του αυτισμού έχουν την τάση να απομονώνονται, να μη θέλουν τις αλλαγές, να προτιμούν τη ρουτίνα και να επιθυμούν να σχετίζονται μόνο με άτομα του οικείου περιβάλλοντος τους. Αν αυτό δεν δουλευτεί από τους ειδικούς και την οικογένεια με προσπάθεια ανοίγματος του παιδιού προς το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο, οδηγεί σε μεγαλύτερο συναισθηματικό "κλείσιμο" του παιδιού που επιβαρύνει την κλινική του εικόνα όπως έχει γίνει στην περίπτωση της Β.. Συνακόλουθα, εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι η κλινική εικόνα της ανήλικης κόρης των διαδίκων ως προς το κομμάτι της δυσκολίας που αντιμετωπίζει στην κοινωνικοποίηση μπορεί να πηγάζει μεν από την αναπτυξιακή της δυσκολία, έχει όμως επιβαρυνθεί από τον τρόπο ανατροφής της, ο οποίος κατά τα ανωτέρω αναλυτικά εκτεθέντα συνιστά αποξενωτική συμπεριφορά εκ μέρους της κατηγορουμένης και όχι ανεπηρέαστη από εξωτερικές επιρροές και παράγοντες απόφαση της Β., να μην συναντήσει κι επικοινωνήσει με τον πατέρα της. Η αποξένωση αυτή συνεχίζεται μέχρι την επί της παρούσας δίκης διαδικασία στο ακροατήριο και βρισκόταν ήδη σε εξέλιξη την 22-10-2017 και την 23-10-2017, ήτοι στις ημερομηνίες που κατά τα κατηγορητήρια ο παριστάμενος προς υποστήριξη της κατηγορίας πατέρας δεν άσκησε το δικαίωμα επικοινωνίας του με το τέκνο του, διότι η κατηγορουμένη, κατά παράβαση της υπ' αριθ. 6533/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, αρνήθηκε να του παραδώσει, ισχυριζόμενη ότι αυτό αρνείται απόλυτα να τον δει και να πάει μαζί του, ενώ στην πραγματικότητα αυτό καθοδηγείτο από την ίδια στα πλαίσια της αναπτυσσόμενης, με ενέργειες της ίδιας, γονεϊκής αποξένωσης. Το Δικαστήριο κρίνει ότι η κατηγορουμένη με πρόθεση αποφάσισε να παραβιάσει κατ' εξακολούθηση την ως άνω δικαστική απόφαση και να μην επιτρέψει την επικοινωνία του ανηλίκου με τον πατέρα του, επιθυμώντας την πλήρη αποξένωσή του από αυτόν και επομένως πρέπει να κηρυχθεί ένοχη". Στη συνέχεια, το άνω δικαστήριο ουσίας κήρυξε την τότε κατηγορούμενη και ήδη αναιρεσείουσα ένοχη της παραβίασης διάταξης δικαστικής απόφασης κατ' εξακολούθηση. Συγκεκριμένα, το διατακτικό έχει κατά λέξη ως εξής: "ΚΗΡΥΣΣΕΙ την εκκαλούσα - κατηγορουμένη ένοχη του ότι: Στην Αθήνα, την 22-10-2017 και την 23-10-2017 με περισσότερες πράξεις που συνιστούν εξακολούθηση του αυτού αδικήματος με πρόθεση δεν συμμορφώθηκε με το διατακτικό της

υπ' αριθ. 6533/2017 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που όριζε την επικοινωνία του εγκαλούντα Κ. Μ. με την ανήλικη κόρη του Β. Μ., του οποίου έχει αυτή την επιμέλεια προσωρινά και δεν την παρέδωσε στον εγκαλούντα όπως όφειλε κατά τις παραπάνω ημερομηνίες αποστερώντας τον έτσι από το προς επικοινωνία δικαίωμά του". [2] Με τις πιο πάνω παραδοχές, οι οποίες διαλαμβάνονται στο σκεπτικό, σε συνδυασμό με όσα αναφέρονται στο διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης, που παραδεκτά αλληλοσυμπληρώνονται, η εν λόγω απόφαση περιέχει την επιβαλλόμενη, κατά τις προαναφερθείσες διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ, ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, ως προς την κατάφαση της ενοχής της κατηγορουμένης και ήδη αναιρεσεΐουσας, για τις πράξεις της παραβίασης δικαστικής απόφασης κατ' εξακολούθηση, αφού παρατίθενται σε αυτήν, με σαφήνεια, πληρότητα χωρίς αντιφάσεις και κενά και κατά τρόπο επιτρέποντα τον αναιρετικό έλεγχο, α) τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του πιο πάνω εγκλήματος κατ' εξακολούθηση, για το οποίο καταδικάστηκε η αναιρεσεΐουσα, β) όλα τα αποδεικτικά μέσα, από τα οποία το δικαστήριο ουσίας συνήγαγε τα περιστατικά αυτά γ) και οι νομικοί συλλογισμοί, με βάση τους οποίους έκανε την υπαγωγή στις ουσιαστικές διατάξεις των άρθρων 1, 2, 14, 16, 17, 18, 26 εδ.α', 27 παρ. 1, 51, 53, 79, 98 ΠΚ, 169 Α νΠΚ, όπως ίσχυε μετά την 01-07-2019 και πριν την τροποποίησή με το άρθρο 3 του Ν. 4637/18-11-2019, με το άρθρο 34 του Ν. 4855/12-11-2021 και ήδη με το άρθρα 34 και 138 παρ. 1 του ν. 5090/2024, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου, δηλαδή με ασαφείς, ελλιπείς ή αντιφατικές αιτιολογίες, οπότε δεν στέρησε την απόφαση από νόμιμη βάση, ενώ από το περιεχόμενο της προσβαλλόμενης απόφασης καθίσταται βέβαιο ότι λήφθηκαν και συνεκτιμήθηκαν για το σχηματισμό της κρίσης του δικαστηρίου της ουσίας όλα τα αποδεικτικά μέσα που αναφέρονται κατ' είδος στο προοίμιο του αιτιολογικού της προσβαλλόμενης απόφασης, από τα οποία το δικαστήριο της ουσίας συνήγαγε τα ανωτέρω περιστατικά που εκτιμήθηκαν και κατέληξε στην καταδικαστική κρίση για την ανωτέρω αξιόποινη πράξη κατ' εξακολούθηση, που αποδίδεται στην αναιρεσεΐουσα, χωρίς να είναι απαραίτητο να αναφέρεται τι προέκυψε ξεχωριστά από το καθένα και χωρίς να απαιτείται συγκριτική στάθμιση, αξιολογική συσχέτιση ή προσδιορισμός της αποδεικτικής βαρύτητας εκάστου. Ειδικότερα, διαλαμβάνονται στο αιτιολογικό της προσβαλλόμενης απόφασης με πληρότητα και σαφήνεια τα πραγματικά περιστατικά που συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του ανωτέρω εγκλήματος για το οποίο καταδικάστηκε η αναιρεσεΐουσα - κατηγορούμενη, αφού αναφέρεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η άρνηση της αναιρεσεΐουσας - κατηγορουμένης να συμμορφωθεί στην προαναφερθείσα με αριθμ. 6533/2017 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων), με την οποία είχε ρυθμισθεί με κάθε λεπτομέρεια η επικοινωνία του εγκαλούντος - παρισταμένου προς υποστήριξη της κατηγορίας, πρώην συζύγου της

κατηγορουμένης, Κ. Μ. με την ανήλικη θυγατέρα τους Β. Μ., ο τρόπος, οι προφάσεις και τα μέσα που χρησιμοποίησε η κατηγορουμένη για να παρεμποδίσει αυτή την επικοινωνία, οι χρόνοι τέλεσης του εν λόγω αδικήματος, κατ' εξακολούθηση, ταυτιζόμενοι απόλυτα με το χρόνο ισχύος της σχετικής ως άνω δικαστικής απόφασης και, επιπλέον, ο δόλος της αναιρεσείουσας - κατηγορουμένης, ο οποίος προκύπτει από την εκ μέρους της γνώση της σχετικής υποχρέωσής της, να φροντίσει δηλαδή να παραδώσει και να παραλάβει ο εγκαλόν το ανήλικό τέκνο του, ώστε να επιτυγχάνεται με τον τρόπον αυτόν η επικοινωνία μαζί του, σύμφωνα με τα αναλυτικώς προβλεπόμενα από την παραπάνω σχετική δικαστική απόφαση, αλλά και την θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών πραγμάτωσης του εν λόγω αδικήματος κατ' εξακολούθηση, σύμφωνα με τις ανωτέρω παραδοχές. Ακόμη, στην περί της ενοχής αιτιολογία περιλαμβάνεται και η απάντηση επί του αρνητικού ισχυρισμού της κατηγορουμένης - αναιρεσείουσας περί μη θεμελίωσης του δόλου της, λόγω επίμονης άρνησης της ανήλικης να επικοινωνήσει με τον πατέρα της, επειδή πάσχει από διαταραχή προσκόλλησης, άγχος αποχωρισμού, ενώ ο ίδιος είναι πειστικός ως προς την πραγματοποίηση της επικοινωνίας μαζί της. Συγκεκριμένα, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο ουσίας απέρριψε τον ανωτέρω αρνητικό ισχυρισμό δεχόμενο ότι η άρνηση της ανήλικης δεν ήταν αυθόρμητη, στις 22-10-2017 και 23-10-2017, αλλά επίκτητη, καλλιεργηθείσα από την κατηγορουμένη, δηλαδή οφειλόμενη στη συμπεριφορά της τελευταίας, η οποία, με πρόθεση, αποφάσισε να παραβιάσει κατ' εξακολούθηση, την ως άνω δικαστική απόφαση και να μην επιτρέψει την επικοινωνία της ανήλικης με τον παριστάμενο προς υποστήριξη της κατηγορίας - πατέρα της, επιθυμώντας την πλήρη αποξένωσή της απ' αυτόν, επηρέασε τη θέληση της ανήλικης να μην θέλει να συναντήσει τον πατέρα της και επικοινωνήσει μαζί του. Ουδεμία αντίφαση διαλαμβάνεται στην προσβαλλόμενη απόφαση με τις επικαλούμενες αποσπασματικές από την αναιρεσείουσα φράσεις "...

Εν προκειμένω το Δικαστήριο κρίνει ότι πράγματι η ανήλικη δεν επιθυμούσε να επικοινωνεί κατά τις ανωτέρω ημερομηνίες με τον παριστάμενο προς υποστήριξη της κατηγορίας πατέρα της, πλην όμως η άρνηση αυτή ήταν επίκτητη, καλλιεργηθείσα από και εν τέλει οφειλομένη στη συμπεριφορά της κατηγορουμένης...", διότι κατά τις ανωτέρω παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης η άρνηση της ανήλικης ήταν επίκτητη, αφού η κατηγορούμενη, με πρόθεση, αποφάσισε να αποξενώσει την ανήλικη από τον πατέρα της και με τη συμπεριφορά της δημιούργησε και καλλιέργησε στην ανήλικη θέληση να αρνείται την επικοινωνία μαζί του, και αναφέρεται στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι είναι συνειδητή επιλογή της κατηγορουμένης η αποξένωση της ανήλικης από τον πατέρα της, θεωρώντας ότι το νέο πλαίσιο επικοινωνίας, χωρίς την παρουσία της κατηγορουμένης, ως ανατροπή της προηγούμενης κατάστασης, κατά την οποία η παρουσία της, κατά την επικοινωνία πατέρα - θυγατέρας, δημιουργούσε δυσμενείς συνθήκες με τις οποίες παρεμποδίζονταν η ανάπτυξη σταθερούς και υγιούς σχέσης πατέρα - θυγατέρας. Ακόμη, από το σύνολο των παραδοχών

της απόφασης και την στάθμιση του όλου περιεχομένου του σκεπτικού της, συνάγεται κατά τρόπο αναμφίβολο ότι μετά των λοιπών αποδεικτικών μέσων συναξιολόγησε και όλες τις γνωματεύσεις - εκθέσεις ψυχιάτρων, ψυχολόγων και επιστημόνων, που αναγνώστηκαν, οι οποίες λήφθηκαν υπόψη και συνεκτιμήθηκαν από το δικαστήριο της ουσίας, όλα και στο σύνολό τους και δεν προέβη το δικαστήριο σε επιλεκτική αξιολόγηση αυτών. Συνακόλουθα ουδόλως παραβιάστηκαν οι διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 1, 2 της ΕΣΔΑ, 14 παρ. 1, 2 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και 48 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων Ε.Ε.. Επομένως, ο τέταρτος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο η αναιρεσείουσα μέμφεται την προσβαλλόμενη απόφαση, για έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας και εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της ουσιαστικής ποινικής διάταξης του άρθρου 169 Α παρ. 1 νΠΚ (άρθρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Δ και Ε, αντίστοιχα), είναι αβάσιμος. [3] Η ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία της απόφασης πρέπει να υπάρχει όχι μόνον ως προς την κατηγορία αλλά να εκτείνεται και στους ισχυρισμούς που προβάλλονται στο δικαστήριο της ουσίας από τον κατηγορούμενο ή τον συνήγορό του, σύμφωνα με τα άρθρα 171 §2 και 333 §2 του ΚΠΔ, και τείνουν στην άρση του άδικου χαρακτήρα της πράξης ή της ικανότητας προς καταλογισμό ή στη μείωση αυτής ή στην εξάλειψη του αξιόποινου της πράξης ή στη μείωση της ποινής, εφόσον όμως αυτοί προβάλλονται και κατά τρόπο πλήρη και ορισμένο, με όλα δηλαδή, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία είναι αναγκαία κατά την οικεία διάταξη για τη θεμελίωσή τους, έτσι ώστε να μπορούν να αξιολογηθούν και σε περίπτωση αποδοχής, να οδηγούν στο ευνοϊκότερο για τον κατηγορούμενο συμπέρασμα (ΟΛΑΠ 2/2005, ΑΠ 880/2024). Διαφορετικά, το δικαστήριο της ουσίας δεν υπέχει υποχρέωση να απαντήσει στους ισχυρισμούς αυτούς, και, συνεπώς, ούτε και να αιτιολογήσει ειδικώς την απόρριψή τους (ΑΠ 432/2024, ΑΠ 239/2024). Τέτοιοι αυτοτελείς ισχυρισμοί, η απόρριψη των οποίων πρέπει να αιτιολογείται ιδιαίτερα είναι και οι ισχυρισμοί του κατηγορουμένου περί συνδρομής στο πρόσωπό του ελαφρυντικών περιστάσεων από τις αναφερόμενες στο άρθρο 84 παρ. 2 ΠΚ, αφού η παραδοχή τους οδηγεί στην επιβολή μειωμένης ποινής κατά το άρθρο 83 του ίδιου Κώδικα. Ως ελαφρυντικές περιστάσεις κατά το άρθρο 84 παρ. 2 του ΠΚ θεωρούνται, μεταξύ άλλων, η (υπό στοιχ. β) το ότι στην πράξη του ωθήθηκε από μη ταπεινά αίτια. Για τη στοιχειοθέτηση του ισχυρισμού περί συνδρομής της ελαφρυντικής περίπτωσης από το άρθρο 84 παρ. 2 περ. β' ΠΚ απαιτείται ο υπαίτιος να ωθήθηκε στην πράξη του από αίτια μη ταπεινά ή από μεγάλη ένδεια ή υπό την επίδραση σοβαρής απειλής ή υπό την επιβολή προσώπου στο οποίο αυτός οφείλει υπακοή ή με το οποίο βρίσκεται σε σχέση εξάρτησης. Ως μη ταπεινά αίτια νοούνται τα μη αντίθετα προς την κοινή περί ηθικής ή κοινωνικής τάξης συνείδηση και τα μη μαρτυρούντα διαστροφή χαρακτήρα και κακοβουλία του δράστη, για το ορισμένο δε αυτού απαιτείται να εκτίθενται και τα αίτια που ώθησαν τον κατηγορούμενο στην πράξη του, όμως, η έλλειψη της ταπεινότητας των αιτίων, από τα οποία ο δράστης ωθήθηκε στην πράξη που του αποδίδεται, θα κριθεί όχι υποκειμενικά, δηλαδή κατά την αντίληψη του δράστη, αλλά αντικειμενικά, δηλαδή κατά την αντίληψη της κοινωνίας,

η κρίση δε του δικαστηρίου της ουσίας ότι ορισμένα περιστατικά συνιστούν ή όχι ταπεινά αίτια, είναι κρίση περί τα πράγματα και δεν ελέγχεται αναιρετικά (ΑΠ 1212/2024, ΑΠ 817/2024).

Στην προκείμενη περίπτωση, από την παραδεκτή επισκόπηση των πρακτικών της προσβαλλόμενης απόφασης, κατά το αναιρετικό ενδιαφέρον, ο πληρεξούσιος δικηγόρος της αναιρεσείουσας, μετά την απαγγελία της ενοχής της κατηγορουμένης, έλαβε το λόγο από την Πρόεδρο και προέβαλε προφορικά τον αυτοτελή ισχυρισμό περί αναγνώρισης στο πρόσωπό της ελαφρυντικής περίπτωσης του άρθρου 84 παρ. 2β ΠΚ, όπως αυτολεξεί αναφέρεται στα πρακτικά ζήτησε: "την αναγνώριση στην εντολέα του των ελαφρυντικών περιστάσεων του άρθρου 84 παρ. 2β ΠΚ".. Το δικαστήριο, με την προσβαλλόμενη απόφαση απέρριψε τον παραπάνω αυτοτελή ισχυρισμό, κατά λέξη, ως εξής: "Υπό το προαναφερόμενο περιεχόμενό του, δεν είναι επαρκώς ορισμένος ο ανωτέρω αυτοτελής ισχυρισμός της κατηγορουμένης, περί συνδρομής στο πρόσωπό της ως άνω ελαφρυντικής περίπτωσης των μη ταπεινών αιτίων (άρθρ. 84 παρ. 2 στοιχ. β' ΠΚ), διότι τα περιστατικά που προβλήθηκαν για τη θεμελίωσή του ουσιαστικά δεν αποτελούν περίπτωση ενέργειας της κατηγορουμένης, η οποία δεν ωθείτο από ταπεινά αίτια, αλλά έκθεση περιστατικών, που στηρίζουν άρνηση της κατηγορίας και επίκληση της αθωότητάς της. Σε κάθε περίπτωση από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν αποδείχθηκε ότι η κατηγορούμενη ωθήθηκε στην πράξη της από μη ταπεινά αίτια, αλλά αντιθέτως όπως προέκυψε η κατηγορουμένη με πρόθεση αποφάσισε να παραβιάσει κατ' εξακολούθηση την επίδικη δικαστική απόφαση και να μην επιτρέψει την επικοινωνία του ανηλίκου τέκνου με τον πατέρα του, επιθυμώντας την πλήρη αποξένωσή του από αυτόν. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο αυτοτελής ισχυρισμός περί αναγνώρισης της ελαφρυντικής περίπτωσης του άρθρου 84 § 2β' του Π.Κ. στο πρόσωπο της κατηγορουμένης". Ο παραπάνω ισχυρισμός περί αναγνώρισης της ελαφρυντικής περίπτωσης στο πρόσωπο της κατηγορούμενης είναι απαράδεκτος, λόγω αοριστίας, αφού έγινε επίκληση μόνο της νομικής διάταξης (άρθρ. 84 παρ. 2β ΠΚ), χωρίς παράθεση συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών που απαιτούνται για τη νομική θεμελίωση και την ουσιαστική διερεύνηση της παραπάνω ελαφρυντικής περίπτωσης, και, συνεπώς, το δικαστήριο ουσίας δεν είχε υποχρέωση να απαντήσει και πολύ περισσότερο αιτιολογημένα. Παρόλα αυτά η προσβαλλόμενη απόφαση με ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία απέρριψε κατ' ουσίαν τον ανωτέρω αυτοτελή ισχυρισμό του άρθρου 84 παρ. 2β ΠΚ, το οποίο δεν παραβίασε ούτε ευθέως ούτε εκ πλαγίου, αφού αναφέρεται ότι η κατηγορουμένη με πρόθεση αποφάσισε να παραβιάσει κατ' εξακολούθηση την επίδικη δικαστική απόφαση και να μην επιτρέψει την επικοινωνία της ανήλικης θυγατέρας τους με τον εγκαλούντα - πατέρα της, επιθυμώντας την πλήρη αποξένωσή της από αυτόν. Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο η αναιρεσείουσα πλήττει την προσβαλλόμενη απόφαση, για πλημμέλεια από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ και Ε ΚΠοινΔ, με τον οποίο υποστηρίζει τα αντίθετα είναι αβάσιμος. [4] Η

διάταξη του άρθρου 79 παρ. 4 του προϊσχύσαντος ΠΚ όριζε: " Στην απόφαση αναφέρονται ρητά οι λόγοι που δικαιολογούν την κρίση του δικαστηρίου για την ποινή που επέβαλε". Η διάταξη του άρθρου 79 παρ. 7 του ΠΚ, όπως ίσχυσε με τον Ν. 4619/2019 όριζε: " Η επιμέτρηση της ποινής πρέπει να είναι ειδικά και εμπεριστατωμένα αιτιολογημένη. Η απλή μνεία ότι έχουν εκτιμηθεί τα κριτήρια των προηγούμενων παραγράφων δεν συνιστά αιτιολογία". Η διάταξη του άρθρου 79 παρ. 7 του ΠΚ, όπως ισχύει μετά το Ν. 4637/2019 και ισχύει από 18-11-2019 η οποία δεν διαφοροποιήθηκε με το ν. 4855/2021, όριζει "Στην απόφαση αναφέρονται ρητά οι λόγοι που δικαιολογούν την κρίση του δικαστηρίου για την επιμέτρηση της ποινής που επέβαλε". Στις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 79 του προϊσχύσαντος, αλλά και του ισχύοντος ΠΚ, περιλαμβάνονται γενικοί κανόνες για τον τρόπο επιμέτρησης της ποινής, η συγκεκριμενοποίηση της οποίας ανήκει στον δικαστή, στον οποίο παρέχονται τα κριτήρια του *in concreto* καθορισμού, εντός των ορίων των ως άνω διατάξεων, οπότε δεν τίθεται θέμα εφαρμογής επιεικέστερων για τον κατηγορούμενο διατάξεων για την επιμέτρηση της ποινής (ΑΠ 1104/2024, ΑΠ 967/2024, ΑΠ 1322/2023).

Περαιτέρω, η αιτιολογία της επιμέτρησης της ποινής συνδέεται με την αιτιολογία περί ενοχής, αφού τα στοιχεία βάσει των οποίων καθορίζεται ενυπάρχουν στην υποκειμενική και αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος, στις οποίες εμπεριέχονται και τα ενδεικτικώς αναφερόμενα στοιχεία της νέας διάταξης, η ρύθμιση δε περί εκτενούς αναφοράς αιτιολογίας για την επιμέτρηση της ποινής θα μπορούσε να προκαλέσει άσκοπη επανάληψη του σκεπτικού περί ενοχής στην απόφαση περί της ποινής (ΑΠ 967/2024, ΑΠ 734/2024).

Στην προκείμενη περίπτωση, το δικαστήριο της ουσίας, με την προσβαλλόμενη απόφαση του, επέβαλε στην κατηγορούμενη - αναιρεσείουσα, για την επίδικη αξιόποινη πράξη, της παραβίασης δικαστικής απόφασης κατ' εξακολούθηση, για την οποία κηρύχθηκε ένοχη και της επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης οκτώ (8) μηνών, όπως προκύπτει δε από την παραδεκτή επισκόπηση των πρακτικών της προσβαλλομένης και, ειδικότερα, από το σκεπτικό που αναφέρεται στην επιμέτρηση της ποινής, με ειδική σκέψη του κατά το ουσιαστικό μέρος για την επιβολή των ποινών, δέχτηκε κατά πιστή μεταφορά, μετά την παράθεση σχετικής νομικής σκέψης για τα κριτήρια του άρθρου 79 ΠΚ, τα ακόλουθα: ".....με βάση όλα τα προαναφερόμενα στοιχεία, όπως αυτά προκύπτουν από τα κατά τα άνω αποδεικτικά μέσα και λαμβάνοντας υπόψη όσα εκτενώς αναπτύσσονται στην προηγηθείσα νομική σκέψη, με βάση τη βαρύτητα της πράξης που τέλεσε ο κατηγορούμενος και το βαθμό ενοχής της, να επιβληθεί σε βάρος της η αναφερόμενη στο διατακτικό ποινή, η οποία αποτελεί την ανάλογη και δίκαιη τιμωρία της, ύστερα από συνεκτίμηση των συνεπειών της συγκεκριμένης ποινής για την ίδια και τους οικείους της και αφού λήφθηκαν ιδίως, υπόψη μεταξύ των άλλων, η βλάβη που προξένησε η ανωτέρω αξιόποινη πράξη (τελεσθείσα κατ' εξακολούθηση), η φύση και το είδος της εν λόγω πράξεως, τα αίτια που την ώθησαν στην εκτέλεση αυτής, καθώς επίσης και όλες οι περιγραφόμενες κατά τα ανωτέρω περιστάσεις χρόνου, τόπου, μέσων και

τρόπου που συνόδευσαν την εκτέλεση της αξιόποινης πράξης, σε συνδυασμό με την όλη στάση και διαγωγή της κατηγορουμένης κατά τη διάρκεια και μετά από την τέλεσή της". Με βάση τα ανωτέρω, το Δικαστήριο κατά την επιμέτρηση της ποινής που επέβαλε στον αναιρεσείοντα, έλαβε υπόψη του τη βαρύτητα της προπεριγραφόμενης πράξης που τέλεσε η κατηγορουμένη, το βαθμό της ενοχής της, τη βλάβη που προξένησε, τη φύση, το είδος και τα αίτια που την ώθησαν στην εκτέλεση της πράξης, για δε την εκτίμηση των στοιχείων αυτών έλαβε υπόψη του όλα τα κριτήρια του άρθρου 79 ΠΚ, τα οποία ειδικά και εμπεριστατωμένα μνημονεύει στην απόφασή του, μεταξύ των οποίων τον χαρακτήρα της και τον βαθμό της ανάπτυξής του που επηρέασαν την πράξη, τις ατομικές και κοινωνικές περιστάσεις και την προηγούμενη ζωή της να πράξει διαφορετικά, ήτοι την προσωπικότητά της, όπως όλα αυτά προκύπτουν από τα προαναφερόμενα αποδεικτικά στοιχεία και εκτίθενται, ειδικότερα, στην προηγούμενη περί ενοχής απόφαση του, η οποία αποτελεί ενιαίο σύνολο με εκείνο περί ποινής, και από την οποία αντλεί στοιχεία, είτε υπό το πρίσμα της διάταξης του άρθρου 79 του παλαιού ΠΚ, είτε υπό το πρίσμα του νέου ΠΚ (Ν. 4619/2019) ή του νέου ΠΚ, όπως ισχύει μετά το Ν. 4637/2019, είτε υπό το πρίσμα του Ν. 4855/2021, ενώ διαλαμβάνεται στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι δεν συντρέχει στην προκείμενη περίπτωση υπέρβαση της εύλογης διάρκειας της διαδικασίας (άρθρ. 7 παρ. 3 του ν. 4239/2014), ενώ δεν ήταν υποχρεωμένο να διαλάβει στην απόφασή του αυτή άλλη ειδικότερη αιτιολογία. Με βάση τις ως άνω παραδοχές ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τις προαναφερθείσες διατάξεις του άρθρου 79 του ΠΚ, τις οποίες δεν παραβίασε ούτε ευθέως ούτε εκ πλαγίου. Αντίθετες αιτιάσεις της αναιρεσείουσας ότι δεν διαλαμβάνονται ειδικότερη αιτιολογία και αναφορά των πραγματικών περιστατικών τα οποία προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία και στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου ουσίας, και τα αποδεικτικά μέσα στα οποία θεμελιώνονται αυτά και οι νομικοί συλλογισμοί με τους οποίους υπήχθησαν αυτά στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις είναι αβάσιμες, αφού αυτά προκύπτουν από την περί ενοχής απόφαση, και δεν είναι αναγκαίο να παρατεθούν εκ νέου. Τέλος, δεν τίθεται θέμα εφαρμογής επιεικέστερων για τον κατηγορούμενο διατάξεων για την επιμέτρηση της ποινής, σύμφωνα με τα όσα προεκτέθηκαν στην νομική σκέψη που προηγήθηκε. Ενόψει της διαλαμβανόμενης στην προσβαλλόμενη απόφαση ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας ως προς την επιμέτρηση της ποινής ουδόλως παραβιάστηκαν οι διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ, 14 παρ. 2 ΔΣΑΠΔ, 48 Χάρτας Ε.Ε. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ', Ε' του ΚΠοινΔ, τρίτος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο η αναιρεσείουσα παραπονείται για έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας στην περί της επιμέτρησης ποινής διάταξη της προσβαλλόμενης απόφασης, και για εσφαλμένη εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης. V. Κατ' ακολουθίαν, και επειδή δεν υπάρχει άλλος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης και να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα σε βάρος της αναιρεσείουσας (άρθρ. 578 παρ. 1 ΚΠοινΔ), κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 27-03-2025 αίτηση της Θ. Κ. του Θ. για αναίρεση της με αριθμ. ΓΤ 2618/2024 απόφασης του Γ' Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών.

Επιβάλλει στην αναιρεσείουσα τα δικαστικά έξοδα που ανέρχονται στο ποσό των οκτακοσίων (800,00) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 19 Ιουνίου 2025.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 24 Ιουνίου 2025.

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ